

Sv. Alberta draudzes ziņas

2025. gada septembris* Nr. 159

Miers un labums!

Septembra mēneša pirmajā nedēļā mūs pavada sena Svētās Mises sākuma lūgšana: “Pilnības Dievs, ikviena labuma avots, iededz mūsu sirdīs mīlestību pret Tavu vārdu un ļauj pieaugt dievbijībā. Stiprini un gādīgi uzturi mūsos visu labo”. Šajā lūg-

šanā mūsu attiecības ar Dievu tiek parādītas kā dinamiska īstenība. Sākumā mēs pieņemam patiesību, ka Dievs ir pilnībā labs un mēs šo pilnību iepazīstam mīlestībā. Mūsu mīlestība pret Dievu rodas vienīgi kā atbilde uz Viņa mīlestību. Kā mūsos izpaužas Dieva mīlestība? Dievs rūpējas, lai nostiprinātu visu, kas mūsos ir labs, un sargā visu, ko ir nostiprinājis. Kā mūsos īstenojas atbilde uz šo mīlestību? Tā ir dievbijība. Ierasti šis vārds tiek uztverts kā reliģisko prakšu ievērošana, bet tā nav dievbijības būtība, jo, pirmkārt, tā ir dzīves vēršana uz Dievu un Viņa gribu. Svētā Mise, lūgšana un ārējās prakses ir nepieciešamas un liecina par iekšējo ticības dzīvi.

Septembris Baznīcas dzīvē, no vienas puses, saistās ar sabiedrības dzīves ritumu un izglītības iestāžu darbību. Mums šai ziņā īpaši jāpievērš uzmanību katoliskajām mācību iestādēm. Priesteris Modris Lācis, RARZI direktors, kurš 16. februārī viesojās mūsu draudzē un iepazīstināja mūs ar iespēju studēt mūsu vienīgajā katoliskajā augstskolā, vēstulē, uzsākot jauno mācību gadu, raksta: “Priecājos par iespēju daudzās draudzēs reklamēt gan RARZI, gan RTI. Ceru, ka tas iedrošināja jūsu draudžu locekļus izlemt stāties mūsu augstskolā dažādās studiju programmās”. No mūsu draudzes RARZI studē vairāki ticīgie, un aicinu ikkatru pārdomāt iespēju kādā dzīves posmā padziļināt savu ticības dzīvi ar kādas studiju programmas apguvi RARZI.

No otras puses, septembrim vijas cauri Svētā Krusta motīvs, jo 14. septembrī svinam Svētā Krusta pagodināšanas svētkus, savukārt, franciskāniskā pasaule 17. septembrī piemin Asīzes Franciska stigmatizācijas svētkus un 23. datumā svētā tēva Pio piemiņas dienu, kurš arī savā miesā nesa stigmas. Šie mēneša divi aspekti - izglītība un krusts - ir labs atgādinājums, ka ticības dzīvē ir nepieciešams augt Krusta noslēpuma pazīšanās. Uz “vecu cilvēku” mūsos norāda viss, par ko mēs sūdzamies un kas prasa piepūli. Kāda balss mūsos saka: “esmu noguris...” vai arī zūdās, ka ir jāpiepūlas. Labums prasa drosmi jeb prasmi stāties pretī izaicinājumiem, jo pasaule ir veidota tā, ka viss, kas ir vērtīgs, ir jāasniedz vai jānotur ar drosmi. Drosme kristietim dod noturību, lai ik dienu izvēlētos labo, izvairītos no ļaunā un attīstītu dažādus Dievam kalpošanas veidus.

br. Jānis

Nuncijs Aglonā: Ticība, kas šķiet vāja, ir pasaules patiesais spēks

15.augustā, ar svinīgu Svēto Misi un procesiju Aglonā noslēdzās Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētku svinības. Kā parasti šo dievkalpojumu celebrēja apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs. Šogad pirmo reizi dievkalpojumu vadīja aizvadītā gada vasarā nominē-

tais nuncijs arhibīskaps Georgs Gensvains.

Turpinājumā pilns viņa uzrunas teksta tulkojums:

Dārgie brāļi bīskapa, priesterības un diakona kalpojumā, dārgie brāļi un māsas Kristū!

Šogad apņēmt septiņdesmit pieci gadi kopš pāvests Pij XII 1950. gada 1. novembrī svinīgi pasludināja dogmu, ka Vissvētākā Jaunava Marija “pēc zemes dzīves gaitas beigām tika ar dvēseli un miesu uzņemta Debesu godībā”. Šī ticības patiesība bija pazīstama Tradīcijā, apliecināta Baznīcas tēvu rakstos, un īpaši nozīmīga kā daļa no tautas dievbijības, kas tika veltīta Kristus Mātei. Tieši šis tautas dievbijības elements bija virzošais spēks šīs dogmas formulēšanai: tā kļuva par slavas un paaugstināšanas aktu Vissvētajai Jaunavai.

Tādējādi tas ir mūsu ticības kodols attiecībā uz Marijas Debesīs uzņemšanu: mēs ticam, ka Marija līdzīgi kā viņas Dēls Kristus jau ir uzvarējusi nāvi un triumfē Debesu godībā visā savā būtībā – “dvēselē un miesā”.

Savā lielajā darbā “Dieva pilsēta” svētais Augustīns kādā vietā saka, ka visa cilvēces un pasaules vēsture ir cīņa starp divām mīlestībām: mīlestību uz Dievu līdz pat sevis zaudēšanai, līdz sevis dāvināšanai un mīlestību uz sevi līdz pat Dieva nicināšanai, līdz naidam pret citiem. Šī vēstures izpratne kā cīņa starp mīlestību un egoismu sastopama arī lasījumā no Atklās-

mes grāmatas, ko tikko dzirdējām. Šeit šīs divas mīlestības attēlotas divās lielās figūrās. Vispirms mēs redzam sarkano pūķi – ļoti spēcīgu, iespaidīgu un biedējošu -, simbolu varai bez žēlastības, bez mīlestības – absolūtu egoismu, teroru un vardarbību.

Kad svētais Jānis rakstīja Atklāsmes grāmatu, šis pūķis viņam simbolizēja romiešu imperatoru no Nerona līdz Domiciānam pret kristiešiem vērsto varu. Šī vara šķita bez robežām; Romas impērijas militārā, politiskā un propagandas vara bija tik spēcīga, ka salīdzinājumā ar to ticība, Baznīca izskatījās kā neaizsargāta sieviete bez izdzīvošanas, un vēl jo mazāk, uzvaras cerībām. Kas gan varēja stāties pretī šai visur klātesošajai, visspēcīgajai varai? Un tomēr mēs zinām: galu galā uzvarēja šī neaizsargātā sieviete, nevis egoisms vai naids, bet Dieva mīlestība, un Romas impērija sevi atvēra kristīgajai ticībai.

Svēto Rakstu vārdi vienmēr pārsniedz konkrētu vēstures brīdi. Tādējādi šis pūķis simbolizē ne vien tā laika Baznīcas vajātāju pret kristiešiem vērsto varu, bet nekristīgi materiālistiskās diktatūras visos laikmetos. Mēs atkal redzam šo varu, pūķa spēku, kas realizējās pagājušā gadsimta lielajās diktatūrās: nacismā un staļinisma režīmā. Tām bija visa vara; tās ielauzās katrā dzīves nostūrī, pat vistālākajā. Laiks gāja un likās neiespē-

jami, ka ticība varētu izdzīvot šāda tik spēcīga pūķa priekšā, kas vēlējās ap-
rīt gan Dievu, kas kļuvis par bērnu,
gan sievieti – Baznīcu. Taču beigu
beigās arī šoreiz mīlestība izrādījās
stiprāka par naidu.

Arī šodien pastāv šis pūķis, bet jaunās, citādās formās. Tas izpaužas materiālistiskās ideoloģijās, kas mums saka: “Ir absurdi domāt par Dievu; absurdi ievērot Dieva baušļus – tās ir pagātnes paliekas. Dzīvi ir vērts dzīvot tikai sev. Šajā īsajā dzīves brīdī jāpaņem viss, ko vien varam. Svarīgs

ir patēriņš, egoisms, izklaide – tāda ir dzīve. Tā mums jādzīvo.” Un atkal šķiet gandrīz neiespējami pretoties šai dominējošajai domāšanai ar visu tās mediju un propagandas spēku. Šodien šķiet gandrīz neiedomājami vēl domāt par Dievu, kurš radījis cilvēku, kļuvis par bērnu un ir patiesais pasaules Kungs. Arī tagad šis pūķis šķiet neuzvarams. Tomēr arī tagad paliek patiesība: Dievs ir stiprāks par pūķi. Mīlestība uzvar, nevis egoisms. Aplūkojuši pūķi dažādos vēstures aspektos, pievērsīsimies tagad otram tēlam – saulē tērptai sievietei, zem kuras kājām ir mēness, kuras galvā – divpadsmit zvaigžņu kronis. Arī šim tēlam ir vairākas nozīmes. Pirmā un neapšaubāmā nozīme ir tāda, ka šī sieviete ir Vissvētākā Jaunava Marija – saulē, tas ir, Dievā, pilnībā, tērpta; Marija, kas pilnīgi dzīvo Dievā, caurstrāvota un apņemta ar Viņa gaismu. Viņu rotā divpadsmit zvaigznes, kas simbolizē divpadsmit Izraēļa ciltis, visu Dieva tautu, visu svēto kopību. Pie viņas kājām mēness – nāves un mirstības simbols. Marija ir atstājusi nāvi aiz muguras; viņa ir pilnībā tērpta dzīvībā, uzņemta ar miesu un dvēseli Dieva godībā. Un, pārvarējusi nāvi un būdama godībā, viņa mums saka: “Drosmi – galu galā, uzvar mīlestība! Es atbildot Dievam teicu: “Es esmu Kunga kalpone”, tā bija sevis dāvāšana – Dievam un tuvākajam. Un šī kalpošanas dzīve tagad ieiet īstajā dzīvē. Uzticieties! Esiet drosmīgi dzīvot arī jūs šādi – par spīti visiem pūķa draudiem.”

Šī ir pirmā nozīme sievietei, par kādu Marija ir kļuvusi. “Saulē tērpta sieviete” ir liela mīlestības uzvaras, labā uzvaras, Dieva uzvaras zīme. Liels mierinājuma simbols. Taču šī sieviete, kas cieš, kurai jāmūk, kas dzemdē ar sāpju kliegšanu, ir arī Baznīca – visos laikos svētceļojošā Baznīca. Visās paaudzēs tai atkal un atkal jādzemdē Kristus, jādāvā Viņš pasaulei caur lielām ciešanām un šādā sāpīgā veidā. Visos laikos vajāta, tā dzīvo it kā tuksnesī pūķa vajāta. Un tomēr visos laikos Baznīca, Dieva tauta, dzīvo arī no Dieva gaismas un tiek barota – kā runā Evaņģēlijs – ar Svētās Euharistijas maizi. Un tā visās grūtībās, visās laikmeta situācijās, visās pasaules daļās caur ciešanām Baznīca uzvar. Viņa ir Dieva mīlestības klātbūtne un garantija pasaulē pretstatā visām ideoloģijām, kas balstās uz naidu un egoismu.

Mēs skaidri redzam, ka arī šodien pūķis vēlas aprīt Dievu, kas kļuvis par

bērnu. Nebaidieties par šo šķietami vārgo Dievu! Cīņa jau ir izcīnīta! Arī šodien šis vājais Dievs ir stiprs – Viņš ir patiesais spēks. Tāpēc Marijas Debesīs uzņemšanas svētki ir aicinājums paļauties uz Dievu, un ir arī aicinājums sekot Marijas piemēram, sakot kā viņa: “Es esmu Kunga kalpone, es esmu Viņa rīcībā.” Tā ir mācība: iet Viņa ceļu, dāvāt savu dzīvi, nevis to paņemt sev. Un tieši tā mēs ejam pa mīlestības ceļu – ceļu, kurā, zaudējot sevi, mēs patiesībā atrodam sevi, atrodam īsto dzīvi.

Skatīsimies uz Mariju, Debesīs uzņemto. Ļausim sevi iedrošināt ticības un prieka svētkos: Dievs uzvar! Ticība, kas šķiet vāja, ir pasaules patiesais spēks. Mīlestība ir stiprāka par naidu. Un kopā ar Elizabeti teiksim: “Tu esi svētīta starp visām sievietēm.” Mēs lūdzam Tevi kopā ar visu Baznīcu: Svētā Marija, Dieva Māte, lūdz par mums, grēciniekiem, tagad un mūsu nāves stundā! Amen.

KABLA; Foto no LTV tiešraides
[Nuncijs Aglonā: Ticība, kas šķiet vāja, ir pasaules patiesais spēks - Katolis.lv](#)

PĀVESTA FRANCISKA ENCIKLIKA **DILEXIT NOS** PAR JĒZUS KRISTUS SIRDS CILVĒCISKO UN DIEVIŠĶO MĪLESTĪBU

Uguns

24. Tas ietekmē garīgumu. Piemēram, Svētā Lojolas Ignācija *Garīgo vingrinājumu* teoloģijas pamatā ir *affectus* (**pieķeršanās**) princips. Diskursīvā dimensija balstās uz fundamentālu vēlmi (ar visu sirds spēku), kas uzdevumam pārkārtot dzīvi piešķir enerģiju un resursus. Ignācija iedarbinātie noteikumi un vietas iztēlošanās darbojas, izmantojot atšķirīgu “pamatu”, proti, sirds noslēpumu. Mišels de Serto parāda, ka “impulsi”, par kuriem runā svētais Ignācijs, ir iejaukšanās, kas nāk no Dieva gribas vai no paša sirds gribas, kas atšķiras no vispārzināmās kārtības. Kaut kas negaidīts sāk runāt cilvēka sirdī, kaut kas, kas izriet no neatpazīstamā, noņem virskārtu zināmajam un nostājas pret to. Tas

ir sākums jaunai “dzīves kārtībai”, kas sākas sirdī. Runa nav par racionālām koncepcijām, kas būtu jāievieš praksē, pārceļot tās uz dzīvi tā, it kā emocionalitāte un prakse būtu vienkārši garantēto zināšanu sekas, būtu atkarīgas no tām.¹⁷

25. Tur, kur filosofs ar savu domu apstājas, ticīga sirds mīl, lūdzas, lūdz piedošanu un piedāvā sevi kalpošanai vietā, kuru Kungs tai dāvā izvēlei, lai sekotu Viņam. Tad sirds saprot, ka tā ir Dievam “tu” un var būt “pati”, jo Dievs tai ir “Tu”. Tas ir fakts, ka tikai Kungs piedāvā mums uztvert sevi kā “tu” vienmēr un uz visiem laikiem. Viņa draudzības pieņemšana ir sirds ziņā, tā padara mūs par cilvēkiem šī vārda pilnā nozīmē.

26. Svētais Bonaventūra mēdza teikt, ka, lai labi saredzētu, ir jālūdz “nevis gaisma, bet uguns”.¹⁸ Viņš mācīja, ka “ticība dzimst prātā tā, ka tā izsauc jūtas. Piemēram, zināšana, ka Kristus ir miris par mums, nepaliek tikai zināšanas līmenī, bet obligāti kļūst par jūtām, par mīlestību”.¹⁹ Līdzīgā kārtā svētais Džons Henrijs Nūmens par savu moto izvēlējās “*Cor ad cor loquitur*” [Sirds runā uz sirdi], jo ārpus jebkādas dialektikas, Kungs mūs izglābj, runājot no savas Vissvētās Sirds uz mūsu sirdi. Šīs pašas loģikas iespaidā viņam, lielam domātājam, visdziļākā satikšanās ar sevi un ar Kungu bija nevis lasīšanā vai pārdomās, bet gan lūgšanas dialogā ar dzīvo un klātesošo Kristu no sirds uz Sirdi. Tāpēc Nūmens Euharistijā atrada dzīvā Jēzus Sirdi, kura spēj atbrīvot, piešķirt jēgu katram mirklim un piepildīt cilvēku ar patiesu mieru: “Ak, Vissvētākā, vismīlošākā Jēzus Sirds, Tu slēpies Svētajā Euharistijā un vēl arvien puksti par mums. [...] Es pielūdzu Tevi vislielākajā mīlestībā un godbijī-

bā, ar dedzīgu pieķeršanos, ar savu Tev vispadevīgāko, visstingrāko gribu. Ak, mans Dievs, kad Tu paciet, ka es pieņemu Tevi, ēdu un dzeru Tevi, kad Tu uz brīdi mīti manī, liec manai sirdij pukstēt unisonā ar Tavu Sirdi. Šķīstī manu sirdi no visa pasaulīgā, no visa, kas ir lepns un juteklisks, no visa, kas ir bargs un nežēlīgs, no jebkuras samaitātības, nekārtības un vienaldzības. Piepildi to ar Tevi tā, lai to nesatrauktu ne ikdienas notikumi, ne dzīves apstākļi, lai tā rastu mieru bijībā un Tavā mīlestībā.”²⁰

27. Dzīvā un klātesošā Jēzus Sirds priekšā mūsu prāts, Gara apgaismots, saprot Jēzus vārdus. Tad mūsu griba tiek rosināta tos īstenot dzīvē. Tomēr tas varētu arī apstāties pie pašpietiekama morālisma. Sajust un izbaudīt Kungu, godināt Viņu – tā ir sirds daļa. Tikai sirds var likt visām mūsu spējām un kaislībām, un visai mūsu personai ieņemt nostāju, kas pilna ar godbijību pret Kungu un mīlošu paklausību Viņam.

Pasaule var izmainīties, sākot ar sirdi

28. Tikai sākot ar sirdi, mūsu kopienas var apvienot un samierināt dažādos prātus un gribas, lai Gars vada mūs kā brāļu kopumu, jo arī samierināšana ir sirds uzdevums. Kristus Sirds ir ekstāze, izešana, dāvana, satikšanās. Tajā mēs kļūstam spējīgi veidot veselīgas un laimīgas attiecības un tā uzcelt mīlestības un taisnīguma Valstību šajā pasaulē. Mūsu sirds vienotībā ar Kristus Sirdi ir spējīga uz šādu sociālu brīnumu.
29. Nopietnai attieksmei pret sirdi ir sociālas sekas. Kā māca Vatikāna II koncils, “ikvienam no mums ir jāmainās pašos sirds dziļumos, paturot savā redzeslokā visu pasauli un uzdevumus, kurus kopīgiem spēkiem varam veikt cilvēces nākotnes labā”.²¹ Jo “nelīdzsvarotība, no kuras cieš mūsdienu pasaule, patiesībā ir saistīta ar daudz dziļāku līdzsvara trūkumu, kura iemesli meklējami cilvēka sirdī”.²² Saskaroties ar pasaules traģēdijām, koncils aicina atgriezties pie sirds, skaidrojot, ka cilvēks “ar savu iekšējo pasauli ir pārāks par visām lietām – cilvēks savas iekšējās pasaules dziļumos nonāk, vēršoties pie savas sirds, kur viņu gaida Dievs, kas izdibina sirdis (sal. *1 Sam 16:7; Jer 17:10*), un kur viņš Dieva acu priekšā pats lemj par savu likteni.”²³

30. Tas nenozīmē pārmērīgu paļaušanos pašiem uz sevi. Būsim uzmanīgi: rēķināsimies ar to, ka mūsu sirds nav pašpietiekama, tā ir traušla un ievainota. Tai piemīt ontoloģiska cieņa, bet tai pašā laikā tai jāmeklē cieņpilnāka dzīve.²⁴ Vatikāna II koncils vēl turpina, ka “Evaņģēlija ieraugs cilvēku sirdī ir modinājis un turpina modināt neapslāpējamu prasību pēc cieņas,”²⁵ tomēr, lai dzīvotu saskaņā ar šo cieņu, nepietiek zināt Evaņģēliju vai mehāniski pildīt to, ko tas mums liek. Mums ir nepieciešama dievišķās mīlestības palīdzība. Dosimies pie Kristus Sirds, Viņa esības centra, kas ir dievišķās un cilvēciskās mīlestības kvēlojošā kurtuve un vislielākā pilnība, ko cilvēks var sasniegt. Un tur, šajā Sirdī, mēs beidzot atpazīsim paši sevi un iemācīsimies mīlēt.
31. Visbeidzot, šī Vissvētākā Sirds ir realitāti vienojošais princips, jo “Kristus ir pasaules sirds; Viņa pashālā nāve un augšāmcelšanās ir centrs vēsturei, kura, pateicoties Viņam, ir pestīšanas vēsture.” Visas radības “kopā ar mums un ar mūsu starpniecību virzās uz kopēju mērķi – Dievu – tajā transcendentālajā pilnībā, kur augšāmceltais Kristus visu apņem un apgaismo.”²⁶ Kristus Sirds priekšā es lūdzu Kungu vēlreiz parādīt savu līdzcietību šai ievainotajai pasaulei, kurā Viņš vēlējās dzīvot kā viens no mums. Lai Viņš izlej savas gaismas un mīlestības pārpilnību tā, ka mūsu pasaule, kas pārdzīvo karus, sociālekonomisko nelīdzsvarotību, patērnieciskumu un necilvēcīgu tehnoloģiju izmantošanu, varētu atgūt to, kas ir vissvarīgākais un visnepieciešamākais – sirdi.

¹⁷ Svētais Bonaventūra, *Itinerarium Mentis in Deum*, VII, 6.

¹⁸ Svētais Bonaventūra, *Proemium in I Sent.*, q. 3.

¹⁹ Svētais Džons Henrijs Ņūmens, *Meditations and Devotions*, London, 1912, Part III [XVI], par. 3, 573-574.

²⁰ Vatikāna II koncils, Pastorālā konstitūcija *Gaudium et Spes*, 82.

²¹ *Turpat*, 10.

²² *Turpat*, 14.

²³ Sal. Ticības doktrīnas dikastērijs, Deklarācija *Dignitas infinita* (2024. gada 2. aprīlis), 8. sal. *L'Osservatore Romano*, 2024. gada 8. aprīlis.

²⁴ Vatikāna II koncils, Pastorālā konstitūcija *Gaudium et Spes*, 26.

²⁵ Svētais Jānis Pāvils II, *Angelus*, 1998. gada 28. jūnijs: *L'Osservatore Romano*, 1998. gada 30. jūnijs – 1. jūlijs, 7.

²⁶ Pāvests Francisks, Enciklika *Laudato Si'*, *Vox Ecclesiae*, Rīga, 2016, 83, 53. lpp.

tekstu tulkoja Ēvalds Ikaunieks
turpinājums sekos

SVĒTCEĻOJUMS UZ AGLONU 2025

Tā sanāca, ka visu savu trīs nedēļu garo atvaļinājumu izmantoju svētceļojumos, un tā - pēc atgriešanās no Jauniešu Jubilejas Romā, jau nākamās dienas pēcpusdienā pievienojos pārējiem svētceļniekiem, lai ar savām lūgšanām un

nodomiem dotos uz Aglonu.

Visu šeit nebūs iespēja izstāstīt tāpēc, ļoti īsi sakot - ceļš bija skaists, lūgšanas - stiprinošas, svētceļnieki - draudzīgi, ezeri - atveldzējoši, vietējie - viesmīlīgi, pankūkas - gardas. Nonākt Aglonā atkal bija īpaši, šeit sajūtu vienotību ar citiem ticīgajiem. Ceļš uz Aglonu ir ļāvis norimt, pa galvu nejoņo tik daudz ikdienas raizes, tādēļ tur šķiet vieglāk saklausīt kā Dievs mani grib uzrunāt.

Viens no pārsteidzošākajiem brīžiem svētceļojumā bija kādā vakarā, kad notika aizlūgšanas. Aizlūgšanas piedzīvoju pirmo reizi un sajutu īpašu Dieva Mīlestības pieskārienu. Priesterim lūdzoties ar rokām pār manu

galvu, man šķita, ka Dieva Mīlestība kā siltums nolīst pār mani. Jā, es zināju, mēs taču visi to zinām, ka Dievs visus mīl, bet patiešām - arī mani un tik ļoti. Tik ļoti Viņš par mani rūpējas. Tas mani aizkustināja un jāatzīst - nobira ne viena vien laimīga asara. Jaunākā no svētceļojuma dalībniecēm (8 g.), to pamanījusi, man jautāja, kas noticis? Es atbildēju: “Man viss ir labi, es tikai sapratu, cik ļoti Dievs mani mīl!” Un saņēmu atbildi, kurā par Dieva Mīlestību nebija it nekādu šaubu: “Bet vai tad tu to nezināji?!” Jā, ticu, arī Tu, lasītāj, šobrīd domā - kaut man būtu tāda ticība kā šim astoņgadīgajam bērnam un es novēlu, lai mēs ne dienu neaizmirstu par šo bezgalīgo Dieva Mīlestību!

Pagājušogad pirmo reizi uz Aglonu devos ar Alberta draudzi; svētceļojums un pēc tā sekojošais gads man ir nesis patiešām daudz pārmaiņu un labuma: jaunas draudzības un pazīšanās, kas mani aizveda līdz iespējai kalpot dziedot psalmus, dziedot ansambļi un pat korī Aglonā, tās mani aizvedušas līdz katehēzēm, Neokatehumenālā ceļa kopienai un pat Romai. Pāri visam - svētceļojums bija impulss, lai biežāk satiktos ar Dievu lūgšanā un Dieva Vārdā ikdienā. Ar šādām žēlastībām apdāvināta, ar nepacietību gaidu, kādus augļus Kungs ir sagatavojis manā dzīvē šogad pēc mana otrā svētceļojuma ar Alberta draudzi!

Arta

Svētceļojums uz Aglonu bija mana pirmā šāda veida pieredze Latvijā. Iepriekš es piedalījos vairākos svētceļojumos Polijā. Mani draugi mani iedrošināja pida-

līties šajā ceļojumā, un es esmu viņiem ļoti pateicīgs par to. Svētceļojums Latvijā atšķiras no manas iepriekšējās pieredzes Polijā. Man ļoti patika svētceļojuma uzbūve, kas man ļāva iepazīt grupas dalībniekus un parunāt ar visiem. Pat valodas ierobežojumi

nebija liela problēma. Tieši iešana grupā kļuva par lielisku iespēju labāk iepazīt latviešu valodas sarežģītību. Svētceļojuma gaitā bija laiks lūgšanai, laiks klausīties Dieva Vārdā un laiks klusumam. Es iemīlēju kopējās Euharistijas baznīcās, kuras bija mūsu ceļā, vai vietās, kur mēs nakšņojām. Vienkāršie sadzīves apstākļi un noteikti dzīves ierobežojumi veicināja attiecību veidošanu un stiprināšanu ar citiem cilvēkiem. Svētceļojuma laikā varēju iepazīt iepriekš nezināmo Latvijas daļu - dabu, ainavu un burvīgas takas. Šie attēli joprojām ir dzīvi manī un paliks manā atmiņā ilgu laiku. Esmu pateicīgs saviem draugiem par kopīgu svētceļojumu pie Aglonas Dievmātes.

br. Boris

Šis bija mans pirmais svētceļojums uz Aglonu, un tas bija lielisks. Es pievienojos svētceļojumam 7.augustā un kopā ar Sv. Alberta draudzes grupu nogāju 164 km, kamēr viņi bija veikuši vēl papildu 58 km, jo sāka jau 5. augustā. Man ļoti palīdzēja kopība, dienas ritms, sākot ar celšanos, lūgšanas, Euharistija, kopīgās maltītes, sadraudzība utt. Pašā iešanā visvairāk man palīdzēja dziesma, un līdzās dziesmām arī Rožukronis un, protams, brāļu svētceļnieku iepazīšana. Arī katra naktsmītne, ko mums bija atraduši organizatori, bija lieliska, katra maltīte silta un garšīga... Tikai vienu reizi mūs pārsteidza stiprs lietus uz pusstundu, bet jāatzīst, ka tas savukārt

bija jautrs piedzīvojums. Es nezināju, ko sagaidīt Aglonā, jo nekad tur nebiju bijis, tāpēc viss atstāja uz mani lielu iespaidu — sākot ar mūsu priekšnesumu - dziesmu, krustaceļu un svētajām Misēm. Manā garīgajā pieredzē visvairāk mani aizkustināja kopība — šis fakts, ka mēs visi ejam vienā virzienā, pie Dievmātes, t.i., pie Dieva. Kā vairākkārt dzirdējām svētceļojuma laikā — visa mūsu dzīve ir svētceļojums uz īstajām mājām, kam mēs piederam, uz Debesīm. Tāpēc man ļoti patika kopība, jo ir liels mierinājums zināt, ka šajā ceļā neesi viens, ka pastāv Baznīca, kas palīdz veltīt laiku Dievam un brāļiem Kristū, kas vada mūs savas žēlastības un Svētā Gara bagātībā, kas vada mūs pie Kristus. Paldies visiem organizatoriem un svētceļniekiem, visiem - garīdzniecībai, armijai, policijai utt. par dalību šajā tradīcijā.

Hrvoje

Mani sauc Gianfranco, man ir 48 gadi un esmu no Itālijas. Divus gadus esmu seminārists "Redemptoris Mater" seminārā Rīgā.

Katru gadu kāds no mūsu semināra dodas svētceļojumā uz Aglonu ar Svētā Alberta draudzi. Šogad bija mana kārta kopā ar Hrvoje (arī seminārists no Horvātijas). Mēs pievienojāmies grupai Rēzeknē 7. augustā, jo tikai iepriekšējā dienā ieradāmies Rīgā no Romas, kur piedalījāmies jauniešu jubilejā.

Atzīstos, ka negribēju piedalīties vēl vienā svētceļojumā, jo pat Romā mēs vienmēr gulējām uz grīdas un daudzi no mums dalījās ar vienu vannas istabu. Bet es esmu seminārists un gribēju paklausīt savam rektoram. Gan es, gan Hrvoje vēl

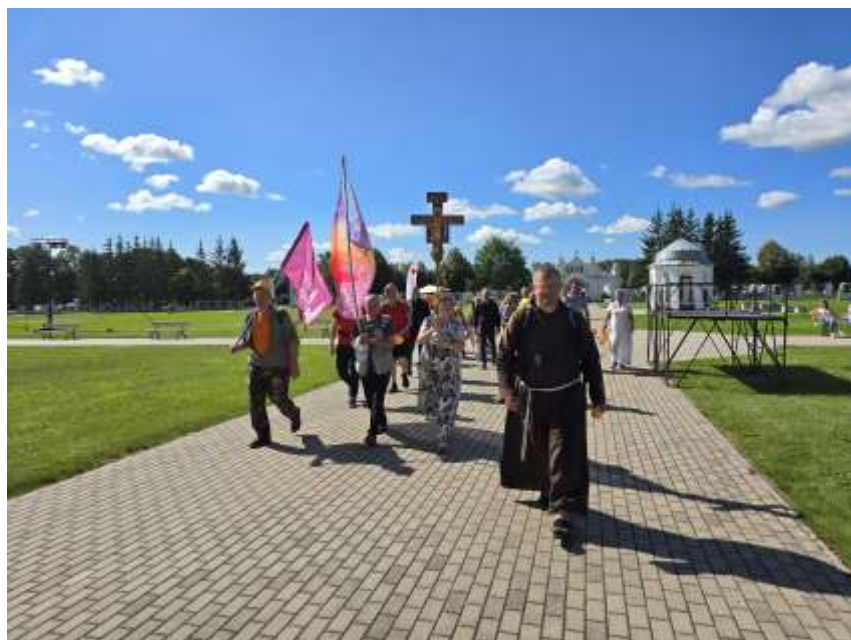

slikti runājam latviešu valodā un daudz nesaprotam. Vilcienā no Rīgas uz Rēzekni satikām divus mūsu draugus no draudzes, kas arī bija kopā ar mums Romā. Mani iedrošināja tas, ka viņi tur bija ieradušies pēc savas izvēles. Kopā ar viņiem bija arī astoņus gadus veca meitene! Tas pielika punktu manām žēlabām.

Svētceļojums bija skaists katru dienu: daudzi kilometri kājām lūdzoties, dziedot un runājot. Gandrīz katru dienu mēs peldējāmies ezerā. Man ļoti patīkams ir kļuvis viens teikums: “nav dušas, bet ir ezers”! Lūk, šī iemesla dēļ es atklāju, kāpēc peldēšanās ezerā latviešus tik ļoti aizrauj: pēc tam jūties labāk nekā iepriekš! Pēc svētceļojuma es varu droši apgalvot, ka tagad zinu vairāk par Latvijas dabu, kultūru un latviešu valodu. Tagad es vairs neesmu noguris, bet gan pateicīgs un priecīgs sākt jaunu gadu seminārā. Pateicos visiem mūsu grupas vadītājiem un tiem, kas rūpējās par mums virtuvē.

Gianfranco

**Mūsu draudzē 5.oktobrī pl. 19.00 (pēc sv. Mises)
tiks izpildītas**

VESPERES MARIJAS BEZVAINĪGAJAI SIRDIJ

Rīgas sv. Alberta draudzē

RAŽAS SVĒTKI

11. un 12. oktobrī

- 11. oktobrī pēc rīta Sv. Mises aicinām uz TALKU (baznīcas un tās teritorijas sakopšana, dekorēšana, dārzeņu mizošana u.c. darbi);
- 12. oktobrī plkst. 11.00 Pateicības Sv. Mise, plkst. 12.00 kopābūšana, mielošanās ar ķirbju zupu baznīcas dārzā.

RĪGAS SV. ALBERTA DRAUDZĒ

SVĒTDIENAS SKOLA BĒRNIEM

Aicinām bērnus uz Svētdienas skolu, lai
varētu sagatavoties Pirmajai Svētajai
Komūnijai.

Pirmā nodarbība svētdien, 5. oktobrī plkst. 16.30
Zemaišu ielā 2, 2 stāvā.

Pieteikšanās Svētdienas skolai zvanot
Sandrai mob. 29435428

Katehēzes pieaugušajiem - interesēties pie pries-
tera Jāņa Savicka, **kont. tel. 20011275.**

BĪBELES KATEHĒZES

Kristīgā ticība balstīta Svētajos Rakstos

KUR?

Baznīcas pagrabā

KAD?

CETURTDIENĀS 18.45

INFO

pr. Jānis 20011275

Liturgiskais kalendārs

3. septembris, trešdiena – Sv. Gregors Lielais, pāvests un Baznīcas doktors, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
8. septembris, pirmdiena - VISSV. JAUNAVAS MARIJAS DZIMŠANA, svētki. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
13. septembris, sestdiena – Sv. Jānis Hrizostoms, bīskaps un Baznīcas doktors, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 17.00 (svētdienas sv. Mise).
14. septembris, svētdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki. Svētās Mises kā svētdienās.
15. septembris, pirmdiena - Vissv. Jaunava Marija - Sāpju Māte, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
16. septembris, otrdiena – Sv. Kornēlijs, pāvests, un sv. Cipriāns, bīskaps, mocekļi, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
20. septembris, sestdiena – Sv. Andrejs Kims Tegons, priesteris, un viņa biedri, mocekļi, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 17.00 (svētdienas sv. Mise).
23. septembris, otrdiena – sv. Pio no Pjetrelčīnas, priesteris, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
27. septembris, sestdiena – Sv. Vincents no Paulas, priesteris, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 17.00 (svētdienas sv. Mise).
29. septembris, pirmdiena - SV. ERCENĢEĻI MIHAĒLS, GABRIĒLS UN RAFAĒLS, svētki. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.
30. septembris, otrdiena – sv. Hieronīms, priesteris un Baznīcas doktors, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00

18:00

Sestdienās:

8:00

17:00

Svētdienās:

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tāl.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tāl.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**